

Ján Adamus

Z Božej milosti som tým, čím som

Keď Ježiš stál pri Genezaretskom jazere, tlačil sa naň zástup, lebo chcel počuť Božie slovo. Tu zbadal pri brehu dve lode. Rybári z nich vystúpili a prali si siete. Nastúpil na jednu z lodí, ktorá patrila Šimonovi, a poprosil ho, aby trochu odrazil od brehu. Potom si sadol a z lodky učil zástupy. Keď prestal hovoriť, povedal Šimonovi: „Zatiahni na hlbinu a spustíte siete na lov!“ Šimon mu odpovedal: „Učiteľ, celú noc sme sa namáhali, a nič sme nechytli. Ale na tvoje slovo spustím siete.“ Len čo to urobili, chytili také množstvo rýb, až sa im siete trhali. Preto dali znamenie spoločníkom, čo boli na druhej lodi, aby im prišli pomôcť. Oni prišli a obidve lodky naplnili tak, že sa potápali. Keď to videl Šimon Peter, padol Ježišovi k nohám a povedal: „Pane, odíď ode mňa, lebo som človek hriešny.“ Hrôza sa totiž zmocnila jeho i všetkých čo boli s ním, nad úlovkom rýb, ktoré chytili. Takisto aj Zebedejových synov Jakuba a Jána, ktorí boli Šimonovými spoločníkmi. Tu Ježiš povedal Šimonovi: „Neboj sa, odteraz budeš loviť už ľudí.“ A keď pritiahli lode k brehu, opustili všetko a išli za ním.

(Lk 5, 1- 11)

Každý človek má v živote tajomstvá, o ktorých vie iba on a Boh. Tie si chráni ako oko v hlave. Medzi tieto tajomstvá patrí aj tajomstvo povolania k manželstvu, kňazstvu, rehoľnému životu... U každého z nás sa možno povolanie začalo otázkou: Pane, prečo práve ja?

Všetky dnešné liturgické texty hovoria o povolani veľkých osobností v dejinách spásy: o Izaiášovi, Pavlovi a Petrovi. U každého z nich sa stretávame s rovnakým postojom – s pocitom vlastnej nehodnosti.

Prvé čítanie hovorí o povolaní proroka Izaiáša, ktorý vidí sedieť Boha na vysokom tróne. Vtedy zvolá: Beda mi, áno, som stratený. Veď som muž s nečistými perami a bývam medzi ľudom s nečistými perami; a moje oči videli kráľa, Pána zástupov. Anjel však žeravým uhlíkom očisťuje jeho pery a Izaiáš Pánovi hovorí: Hľa, tu som, pošli mňa! Po uvedomení si svojej nehodnosti, prijíma Božie povolanie.

Druhé čítanie patrí Pavlovi, ktorý prehlasuje, že jeho, nehodného prenasledovateľa kresťanov si Ježiš vyvolil.

Evanjelium nám zasa ukazuje Petra, ktorý po zázračnom rybolove hovorí: Pane, odíď ode mňa, lebo som človek hriešny. Po tomto vyznaní ho Pán pozýva loviť ľudí.

Nás možno správanie týchto osobností zarazí a pýtame sa: Je normálne zdôrazňovať svoju nehodnosť? Človek predsa najradšej hovorí o svojich kvalitách, jedinečných vlastnostiach a profesionalite.

Nevyznelo by to ironicky, keby niekto

nastupoval do nového zamestnania a rozprával tento pohľad to hodnotíme my, ktorí naozaj máme tendenciu skrášľovať, vychvaľovať a zdôrazňovať svoje prednosti. Ale budme úprimní, je to možné robiť aj pred Bohom? Iste nie! Boh nás lepšie pozná, ako my samých seba. On vidí aj do najtajnejších zákutí nášho srdca a pozná aj naše najväčšie tajomstvá. A najúžasnejšie na tom je, že aj napriek tomu nás povoláva a to takých, akí sme. Ako máme zareagovať na jeho ponuku? Otvoriť sa mu a uvedomiť si, že všetko, čo vieme alebo máme, je od neho. Krásne to vystihol svätý Pavol: Z Božej milosti som tým, čím som, a jeho milosť nebola vo mne márna. A ešte niečo: Ak budeme niekoho získavať pre vieru, nestaíme sa tyranmi a nesnažme sa ho zmanipulovať. Uvedomme si svoju nehodnosť, že práve nás si Boh vyvolil, aby sme zvestovali jeho meno. Dá sa to však iba cez lásku.

Povzbudíme sa na príklade svätca, patróna chrámu, sv. Jána z Mathy (Najsv. Trojice v Bratislave). Narodil sa roku 1154 v juhovýchodnom Francúzsku. Už od detstva túžil byť rehoľníkom. Ale aj on sa iste mnohokrát spýtal: Pane, prečo práve ja? Preto svoje rozhodnutie dlho odkladal. Študoval na univerzite, získal doktorát z teológie, ale ostal laikom, hoci sa správal a žil ako klerik. Modlil sa breviár a utiahol sa do samoty od okolitého sveta. Mnohým to bolo čudné a začali sa mu posmievať. To ním „pohlo“, aby sa dal roku 1193 vysvätiť na kňaza. Primičnú svätú omšu slávil 28. januára 1194 a mal pri nej videnie, pri ktorom Ježiš drží za ruky dvoch spútaných otrokov – belocha a černocho. Z toho vycítil, že Boh ho volá, aby sa venoval kresťanským otrokom. Na tento účel založil rehoľu Najsvätejšej Trojice, ktorej hlavným cieľom bolo vykupovať otrokov. Nová rehoľa mala obrovský ohlas, za dvanásť rokov existencie mala tridsať kláštorov. Pri kláštoroch vznikali útulky pre chudobných a pocestných. Rehoľa Trinitárov sa venovala tým, ktorí to najviac potrebovali. Vykupovala otrokov, živila chudobných, pocestných, obliekala nahých a liečila chorých... Ján zomrel 17. decembra 1213. Jeho telesné pozostatky sú v Madride.

Možno nás napadne myšlienka, ako je možné, že obyčajný človek dokáže vytvoriť také dielo. Ján si uvedomil svoju nehodnosť, otvoril sa Bohu a dovolil mu, aby cez neho konal. Aj my si doznajme svoju nehodnosť pred Bohom a ďakujme mu za všetko, čo nám dáva. Naučme sa hovoriť s apoštolom Pavlom: Z Božej milosti som tým, čím som. Myslime na túto skutočnosť aj v nastávajúcom týždni.

Ladislav Záborský - Po zázračnom rybolove

Peter: Pane odíď ode mňa, lebo som človek hriešny.

Nad hory oči povznášam...
Odkiaľ mi pomoc príde?
Od Hospodina
príde moja pomoc,
čo zem i nebo učinil.

Nedá sa potknúť tvojej nohe.
Nie, ochranca Tvoj nedrieme.
Nedrieme,
nespí ochranca Izraela.

Nuž, Hospodin
je tvojím ochrancom.
Pán ti je štítom po pravici:
slnko ťa vo dne nespáli
a v noci mesiac neporaní.
Pred každým zlom
ťa chrániť bude Pán,
i tvoju dušu ochráni.
I tvoje vchádzanie
i tvoje vychádzanie
chrániť ti bude Hospodin
od týchto čias až naveky.

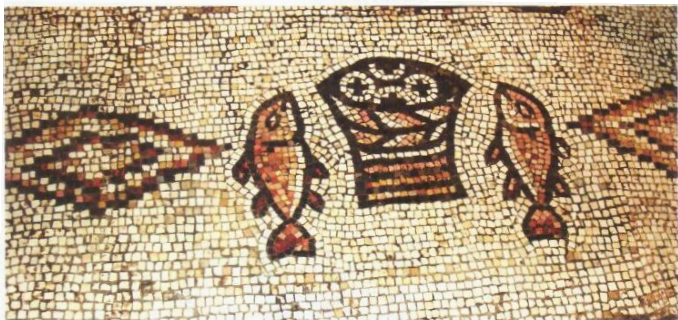
Radoval som sa, keď mi hovorili:
poďme do domu Pánovho!
Zastavili sa naše nohy
vo tvojich bránach,
Jeruzalem.

Začal ich učiť mnohým veciam

(Mk 6,34-44)

Keď videl veľký zástup, zľutoval sa nad nimi, lebo boli ako ovce bez pastiera

A začal ich učiť mnohým veciam.... Vzal pár chlebov a dve ryby, pozdvihol oči k nebu, dobrorečil, lámal chleby a dával svojim učeníkom... Všetci jedli a nasýtli sa...

Ježiš nezberal kredity ani nerobil vedeckú kariéru. Videl ľudskú biedu a túžil pomáhať. To bol hlavný dôvod a silná motivácia aby sa neúnavne vložil do vyučovania. Musel byť veľmi presvedčivý a aktuálny, keď zástup zabudol aj na žalúdok, ktorý sa vie veľmi naliehavo hlásiť o slovo. Zázračné nasýtenie zástupu bolo zároveň ďalšou z mnohých vecí, ktoré Ježiš chcel aj nás naučiť. Je praktickou lekciou o ľudskej spolupráci s Božou mocou: vychádzať z tej trochy, ktorá je práve poruke - akokoľvek mizivá vzhľadom na obrovský zástup - zveriť ju Bohu a jeho nechať ďalej pôsobiť. Boh si vždy rád poslušne na veľké veci malými prostriedkami. Pasívne čakať na veľký zázrak však znamená čakať márne. Celé tajomstvo vtelenia je o „malej ceste“. Veď jestvuje toľko dôkazov, že práve cez skromné prostriedky sa konajú veľké diela a že aj pár jednoduchých slov, ak ich sprevádza vanutie milosti, dokáže vyvolať veľkú zmenu a dať do pohybu významné podujatia. Paradoxne práve na to najjednoduchšie a zároveň najdôležitejšie aj najčastejšie zabúdame. Je lepšie i efektívnejšie pár minút sa modliť, ako sa pár hodín pechoriť vlastnými silami...

Mons. Marián Gavenda „Jednohubky“

Dnešná nedeľa: Popoludní o 14:00 hod. bude pobožnosť - zmierna poklona. Po nej - výmena ružencových tajomstiev. Na budúcu nedeľu - 14.2. bude v popoludňajších hodinách pobožnosť k Lurdskej Panne Márii. Čas upresním.

Popolcová streda: Desiateho februára slávime popolcovú streda - začiatok pôstneho obdobia. Popolcová streda je dňom pôstu a zdržiavania sa mäsitého pokrmu. Je to deň pokánia v celej Cirkvi.

Pôst znamená iba raz do dňa sa dosýta najesť (pričom možno prijať trochu pokrmu ešte dvakrát v priebehu dňa).

Zbierka na charitu: Na prvú pôstnu nedeľu (14.2.) bude jarná zbierka na charitu.

Po druhej sv. omši, ktorá začína o 10:30 hod., bude stretnutie s rodičmi prvoprijímajúcich detí.

Pobožnosť krížovej cesty: V pôstnom období sa v piatok a v nedeľu modlíme pobožnosť krížovej cesty.

V piatok: 30 minút pred sv. omšou

V nedeľu: popoludní

Zavolaj o týždeň

A Boh neobráni svojich vyvolených, čo k nemu volajú dňom i nocou, a bude k nim nevšímavý? (porov. Lk 18, 1-8).

V ústave na liečenie závislostí od alkoholu, drog a hracích automatov prijali nevyhnutné opatrenia. Možno sa inšpirovali týmto podobenstvom o nespravodlivom sudcovi a neodbytnej vdove, možno ich k tomu donútila obmedzená kapacita lôžok. Mnohí z tých, ktorí dobrovoľne začali niekoľkomesačnú liečbu, ju po pár dňoch vzdávali. Preto teraz musí každý uchádzač preukázať skutočný záujem tým, že sa v týždenných intervaloch niekoľkokrát za sebou ozve. Ak má výdrž, je prijatý a dostane šancu liečiť sa a uzdraviť sa. Boh určite nemá obmedzenú kapacitu. Mohol by naše modlitby vypočúť okamžite a niekedy to aj robí. Omnoho častejšie nám však dáva príležitosť dokazovať mu vytrvalou a neodbytnou modlitbou, že o jeho dary skutočne stojíme a vážime si ich.

Pane,

ty vieš, ako to je s mojou modlitbou. Niekedy vytryskne zo srdca celkom spontánne a prináša mi radosť, niekedy je to drina, vôbec sa mi do nej nechce, musím sa do nej nútiť. Prosím ťa o silu neodbytné búchať v modlitbe na nebeskú bránu a vytrvať, aj keď to podľa môjho merania času trvá príliš dlho.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 5.týždni Cezročného obdobia - (C)

8.II. pondelok

09:00 *Kňazská rekolekcia - sv. omša v Grinave o 9:00 hod.*

9.II. utorok

17:00 *Na úmysel*

Končí sa prvá časť Cezročného obdobia

10.II. streda – Popolcová streda

18:00 *Za zdravie a Božie požehnanie*

Lektori: Blahová M., Kosnáčová T.

11.II. štvrtok - po Popolcovej strede - 24.Svetový deň chorých

17:00 *Za chorých v našej farnosti*

12.II. piatok - po Popolcovej strede

16:30 *Pobožnosť Krížovej cesty*

17:00 *Za ě Rudolfa a Alojziu Polakovičových*

13.II. sobota - po Popolcovej strede

08:00 *Za ě Vladimíra Matúška, rodičov a strýka Gusta*

Upratovanie kostola č.d. 203- 228

14.II. 1.Pôstna nedeľa - C

08:00 *Za ě vdp.dekana Jána Holeca (30. výročie smrti)*

Lektori: Setnická G., Vráblová.

10:30 *Za farníkov*

Lektori: Polakovičová J., Polakovičová Z.

14:00 *Pobožnosť Krížovej cesty*

Liturgický kalendár

8.II. pondelok Sv. Hieronym Emiliani, sv. Jozefína Bakhita - **ESp.**

9.II. utorok Sv. Apolónia, mučenica

10.II. streda **Popolcová streda**

11.II. štvrtok Preblahoslavená Panna Mária Lurdská - **Sp.**

12.II. piatok Sv. Saturnin, kňaz a spol., mučeník

13.II. sobota Sv. Benignus, kňaz a mučeník

Skutky telesného milosrdenstva

5. Navštevovať chorých

Ježiš vo vzťahu k chorým využíva učenie a skutky. Keď mu položili otázku: „Kto je môj blížny?“, začal rozprávať o známom nešťastníkovi, ktorého prepadli zbojníci a nechali ho ležať polomŕtveho. Milosrdný Samaritán „pristúpil k nemu, nalial mu na rany oleja a vína a obviazal mu ich; vložil ho na svoje dobyčča, zaviezol ho do hostinca a staral sa oň“ (Lk 10, 34).

Tým, že Ježiš liečil choroby akéhokoľvek druhu, ukázal, že je pravý Mesiáš. A svojim učeníkom dal príkaz, aby robili ako on: „Chorých uzdravujte, mŕtvych krieste, malomocných očist'ujte...“ (Mt 10, 8).

Kresťanská múdrosť

Choroba vo svojej tajomnosti vždy vyvolávala ohromujúce úvahy. „Sú požehnania od Boha, ktoré vchádzajú rozbíjajúc okná,“ povedal Louis Veuillot. A Sören Kierkegaard sa vyjadril: „Trpieť znamená mať spoločné tajomstvo s Bohom.“ „V skutočnosti Boh neprišiel na zem, aby zrušil utrpenie, ani aby ho objasnil. Prišiel, aby ho naplnil svojou prítomnosťou“ (Paul Claudel). „Utrpenie, to sú pre nás krídla, aby sme mohli vzlietnuť na nebesia,“ vysvetľuje svätý Cyprián.

Utrpenie nás robí zrelými. „Bolesť je veľkou vychovateľkou ľudí“ (Anatole France). Niccolo Tommaseo povedal: „Človek, ktorý nebol vychovaný bolesťou, ostáva dieťaťom.“

Fyzická bolesť je nepriateľom, preto už lekár Hippokrates hovoril: „Tlmiť bolesť je božské.“ Šikovnému lekárovi teda patrí modré z neba. „Lekár je jediný človek na svete, ktorý keď sa niekoho opýta: „Ako sa máte?“, chce to naozaj vedieť“ (anonym).

Podnety na zamyslenie

Ten, kto trpí pre chorobu, je biedny, úbohý, bez ohľadu na svoje spoločenské postavenie a účet v banke, pretože mu chýba to najväčšie z pozemských dobier - telesné zdravie.

Chorý potrebuje veľa vecí: naše peniaze, náš čas, naše nohy, aby šli tam, kam on nemôže, náš hlas, aby povedal to, čo on povedať nedokáže, a naše porozumenie, aby sa mohol usmiať a tiež vyzdraviť. Fyzické zdravie niekedy môžeme chorému priniesť prostredníctvom tejto rôznej pomoci, ktorá vplyva na jeho duševnú rovnováhu. Moderní vedci tento jav nazývajú psychosomatická medicína.

Ide tu však o hlbšiu skutočnosť. Aj tí, ktorí pomáhajú chorému tým, že ho navštevujú, sa sami môžu polepšiť. Choroba vlastne otvára chorému nový svet. Akoby sa v ňom rozpadla štruktúra osoby a zmenila sa na to prvotné jednoliate „cesto“, ktoré práve vyšlo z rúk Stvoriteľa. Ide o výhru alebo prehru v najvýznamnejšej bitke, o prežitie alebo úmrtie. Rebríček hodnôt sa upraví, stáva sa úprimnejším a hlbším. „Ak vyzdraviem,“ myslí si chorý, „nič už nebude ako predtým, budem lepší, spravodlivejší, dôstojnejší.“

Navštevovaním chorého kresťan nadobúda tento pohľad na svet, ktorý by ináč získal možno príliš neskoro, až keby sám vážne ochorel. Navštevovať chorého, byť s ním tvárou

v tvár je teda vzájomným milosrdenstvom, pretože aj návštevník vyzrieva. Takto sa skutky milosrdenstva milosrdne obracajú k tomu, čo ich koná (podľa Luigiho Geddu, skrátene).

Dnes

Aktuálne sú dve nové skutočnosti týkajúce sa sveta chorých. Po prvé: Cirkev odovzdáva štátu nemocnice, ktoré sa zrodili z jej lona ako znamenité dielo milosrdenstva.

Po druhé: čoraz rozšírenejšia mentalita uprednostňuje presunúť chorého do nemocnice a opustiť ho. Je to fenomén dnešnej civilizácie (alebo skôr necivilizovanosti), kvôli ktorému „si ľudia myslia, že čím skôr chorý opustí tento svet, tým lepšie; neprináša zisk, len robí výdavky... Toto sú postoje blízke eutanázii a sú všeličím iným, len nie vzácne či skryté“ (kardinál Anastasio Ballestrero). Je potrebné oživiť evanjelium.

Mimochodom, popri nemocničnej starostlivosti sa dnes rozvíjajú iniciatívy týkajúce sa služieb starostlivosti o chorých v domácom prostredí, ktoré ponúkajú (okrem nižších nákladov) aj výrazné výhody pre mnohé kategórie chorých. Veľa sa už v tomto smere uskutočnilo, veľa však treba ešte domyslieť a zrealizovať. Otvárajú sa tak široké možnosti pre kresťanské dobrovoľníctvo.

Enzo Bianco „Čokoľvek ste neurobili“

Prinášať viac ovocia

Otec si praje, aby sme prinášali viac ovocia, preto svoje ratolesti čistí (porov. Jn 15, 2). A to je skutočnosť, ktorá nás tak trochu popudzuje. Často si hovoríme: Čo také zlé som spravil, že na mňa Boh zase niečo dopúšťa? Možno sa niekedy viac dívame na život ľudí tohto sveta a hovoríme si: Tak ten do kostola nechodí, Bohu sa len rúha, a má pritom krásnu ženu, šikovné deti, dobrú prácu, kariéru, peniaze, a ešte k tomu je zdravý... Ako k tomu ale prídem ja?

Otec nás čistí predovšetkým svojím slovom, ale tiež utrpením, každým nezdarom nášho života a mnohým ďalším, čo napríklad vôbec nechápeme. Také čistenie niekedy bolí, ale mnohokrát je nutné, aby nás od našej „zahľadenosti“ do seba vrátilo k pohľadu na Boha. Podobné otázky si totiž kladú predovšetkým tí, ktorí vnímajú svoj život s Bohom ako povinnosť, ale o radosti z Boha veľa nevedia. Nie vždy vlastnou vinou, ale niekedy aj kvôli tomu, že im vyhovuje taký náboženský život, ktorý príliš nezasahuje do ich súkromia a ich vnútra. Ani netušia, o čo sa okrádajú. Ale Otec to vie, a tak ich niekedy pozve na cestu očisťovania, aby im mohol dať viac zakúsiť sám seba a tým aj svoju lásku.

Kiežby som dokázal Bohu poďakovať za to, že čistí svoje ratolesti, že i ja smiem byť touto ratolesťou! Že má o mňa stále záujem, že mi nedovolí zarásť, že pracuje na tom, aby som prinášal ovocie.

Vojtěch Kodet O.Carm „Hľadám tvoju tvár“

„Symbolický bol ten mladík, čo s walkmannom a slnečnými okuliarmi skoro vbehol pod auto. Aj vzťahové úrazy sú o zapchatých ušiach a očiach...“

„Nadávaním na tmu strácaš čas, robíš ju hustejšou, prezrádzaš svoj strach z nej. Odvahu! Vstúp tam, zapál' svetielko. Uvidíš, koľkí ťa čakali!“

Mons. Jozef Hal'ko, biskup

6. prikázanie *Nescudzoložiť*

Pevní v obrane hodnôt

Človek so silným spoločenským vedomím dáva svojim postojom úcty voči pohlavnosti odpoveď na veľké zlo dnešného sveta - na zneuctovanie človeka *ako osoby*. Úcta k človekovi ako mužovi a žene je u zdravého človeka priam spôsobom vzbury proti plytkosti a prázdnote bezuzdných ľudí. Úcta k pohlavnosti je vzburou voči nerestiam nenásytného, čisto živočíšneho pudového života. Bezuzdné vyhľadávanie vyžívania sa v sexe je cestou k biede. Robí ľudí v ich egoizme slepými voči dôstojnosti druhých, znižuje iných na hračku a popiera pravý a veľký cieľ lásky muža a ženy, manželstva, rodiny, a tým i zdravia národa. V kresťanstve a v nasledovaní Krista cesta života je cestou radosti, ale aj sebaovládania, obety, a tým cestou lásky.

Kresťanstvo vždy hovorilo, že zatiaľ čo zvieratá sa riadia a môžu riadiť pudmi, ktoré sú pre ne ako koľajnice, ktoré ich vedú, a nedovoľujú im zvrhnúť sa, človek nie je vystrojený takouto samoreguláciou pudov, nemôže sa nimi riadiť, musí ich ovládať podľa poznaného dobra a zla a podľa toho sa má slobodne pre dobro svoje i iných rozhodovať. Dôkazy? Zvíra sa nemôže zvrhnúť na sadistu, ani v násilnom hromadení koristi, nemôže sa zvrhnúť na sadistov ani sexuálne. Zvíra je riadené pudom. Človek riadi svoj život rozumom a slobodnou voľbou.

Boh je dobrý. Ale môže ponechať svet jeho osudu, ak pohrdneme Božím zákonom. Obchodníci s pornografickými časopismi zarábajú milióny, zatiaľ čo praví umelci zomierajú hladom. A milióny detí sú pritom strhávané do neresti. To je otrasná obžaloba.

Stúpate v parku na trávnik, a musíte zaplatiť pokutu. Niektorí však šliapu po detskej duši - a beztriestne.

Pravda, aj pri nerestiach je potrebné rozlišovať. Iná je ľudská slabosť, iná diabolská zloba. Diabolská zloba rozvracia pokoj, šíri podozrievanie, ničí nervy, ohrozuje a rozvracia život, doháňa k vraždám nenarodených, ba i k samovraždám. Hlavný problém objavíme, keď porovnáme súčasné voľné názory na sex napríklad s názormi niektorých jogistov na tieto otázky. V dennom živote sa u nás stretáme s množstvom javov, ktoré rozvracajú zmyslovú stránku človeka - fotografie, filmy, divadlá, tance, záľuba v dobrých jedlách či v alkohole. K týmto priestupkom proti hygiene u kultúrneho človeka dneška a v jeho vzdávaní sa od jednoduchého spôsobu života pristupuje ešte mnoho iných nezdravých podnetov. Dôsledok je ubúdanie životnej energie, vyčerpanosť a niekedy aj upadnutie do bezvýchodiskovosti.

V Ázii mali a majú mnohí ľudia zmysel pre mieru. Čítali sme o tom informácie. Podľa niektorých vetiev jogy najvyššia sila v človekovi je sústredená v mozgu a volá sa „óďžas“. Čím je jej viac, tým je myseľ človeka bystrejšia. Všetky sily človeka majú prehĺbovať túto silu mysle.

Aj sexuálna sila, ak je ovládaná, podporuje túto najvyššiu silu mysle. Preto mnohí jogisti sa vraj pokúšajú sexuálnu energiu dvíhať a tak túto silu mysle podporovať. K tomu im vraj slúži aj sexuálna zdržanlivosť, ktorú mnohí v joge považujú za jednu z najväčších čností. Každý muž podľa nich cíti, že ho opúšťa jeho duchovnosť, keď mizne jeho zdržanlivosť, a najčastejšie na to dopláca svojou duševnou

a morálnou silou. Podľa ázijských znalcov vo všetkých inštitúciách počas histórie ľudstva, v ktorých vyrastali osobnosti veľkého formátu, bola požiadavka rozumnej zdržanlivosti na prvom mieste. To bol aj dôvod, prečo sa mnohí takíto muži dobrovoľne zriekali manželstva.

V joge je teda podľa istých znalcov potrebná čistota myšlienok, slov a činov. Cvičiť jogu bez toho je do istej miery nebezpečné. Namiesto získania duševnej sily môže sa dostaviť opak. Kto chce viesť život bez zdržanlivosti a cvičiť jogu, ťažko môže dúfať, že dosiahne úspech. Pravda, v týchto veciach sa my na Západe dosť neorientujeme.

Cirkvi sa vytyka, že ovládaním sexu spôsobuje v ľuďoch komplexy - pocit viny a neistotu. Áno, Cirkev je predovšetkým proti potlačovaniu *pravdy* v živote človeka.

- Z toho sú komplexy a konflikty. Cirkev hlása sebaovládanie v mene pravdy a v mene lásky k životu.

Ale Cirkev vždy bola a je za potlačovanie a ovládanie *zlých myšlienok* a túžob - ako sú myšlienky niekoho zabiť, oklamať, zviazať, pokaziť, ohovoriť, olúpiť či nenávidieť.

Prečo sa dnes šíria zmätené názory? Ľudia prázdni, žijúci pre pud, nemôžu uniesť sami svoje bremeno, chcú mať spojencov, usilujú sa znehodnotiť hodnoty aj okolo seba - znehodnotiť manželstvo, rodinu, Desatoro.

Kresťanstvo je však vo svojich postojoch trpezlivé. Šiesty príkaz je v poradí na šiestom mieste. Ale ktosi povedal: je v strede príkazov. Kto hreší sexom, hreší postupne aj proti ostatným príkazom. Previňuje sa postupne proti prvému: Boh je mu nepohodlný.

Proti druhému: ako si môže ctiť Božie meno?

Proti tretiemu: nedela je mu výčitkou, je z nej časom mrzutý.

Proti štvrtému: odcudzí sa deťom a rodine.

Proti piatemu: zabije nový život.

Proti siedmemu: oberá rodinu o peniaze, možno aj kradne.

Proti ôsmemu: luhá žene a deťom.

Proti deviatemu: druhá žena.

Proti desiatemu: keď to zhltnie možno celý jeho majetok, zatúži a siahne po cudzom.

Človek musí ovládať *vedome* svoje inštinkty. Inak ho budú ony vládčiť a znivočia ho. Ako divoká a neskrotená sila.

V peknej knihe *Dcéra kráľovská* márnivá duša ženy hovorí otcovi Smithovi: „Ako dokážete žiť bez nás? Čítajte ktoréhokoľvek moderného autora. Nemá zmyslu vzpierat' sa prírode. Ľudia musia byť verní chémii svojho tela!“ -Dáma krútila vraj pritom očami.

„Veríte teda len v pud?“ - opýtal sa otec Smith, premáhajúc sa stále, aby sa mu hlas nezachvel ani od hnevu, ani od žiaľu duše. „Nuž, dovoľte mi povedať, že Kristus prišiel na svet práve preto, aby učil ľudí, ako sa brániť a ako zvládnuť vašu ‚chémiu‘. Cez všetky veky pracovala Cirkev Kristova a modlila sa pre tento cieľ: aby presvedčila ľudí, že majú počúvať rozum, svedomie, Boha - a nielen chémiu svojho tela. Poslaním Cirkvi je navždy, aby sa ľudia aspoň trochu otvárali Bohu, aby nemuseli v poslednej minúte života otvárať aj oči, aj ústa!

Nazývajte si tento postoj potláčaním pudu, ak chcete. V tom prípade ide o potlačovanie nielen jedného pudu, lež mnohých pudov - a z tohto učenia Cirkvi máte osoh aj vy. Lebo Kristus vyzýval ľudí, aby sa zdržovali práve tak vraždy, hnevu a zlodejstva ako smilstva.“ - Dáma však štebotala ďalej. Otec Smith cítil, že len jeho viera chránila túto dámu, aby jej poriadne... - Toľko v románe.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku